

Η τρόικα μόνιμα στην Αθήνα

Ο Κώστας είναι ένας άνθρωπος με ένα κεφάλαιο στην άκρη. Το μαγαζί του, εξάλλου, το 'χει στήσει σε ακριβή περιοχή, στο Κουκάκι. Είναι γυμνασμένος, φρεσκοχυρισμένος, καθαρός και στρέιτ. Στη δουλειά δεν χρειάζεται να σκάει κάθε μέρα γιατί παίρνει τηλέφωνο κάθε πρωί τον Γιάννην που είναι ο πρώτος σε παλαιότητα εργαζόμενος, οπότε ο Κώστας ενημερώνεται από πρώτο χέρι. Όταν έρχεται ο Κώστας στη δουλειά, θα κάνει εμφανή την παρουσία του. Θα πει «πάμε, πάμε λίγο». Θα πει «πάμε με πιο γρήγορους ρυθμούς». Είναι σίγουρα ένας άνθρωπος που ξέρει τι θέλει και είναι καλός στο να οργανώνει τους άλλους. Ο Κώστας έχει τις ιδιοτροπίες του αλλά άμα τον βλέπεις κάθε μέρα, τον συνυθίζεις, καλό παιδί είναι στην τελική, υπάρχουν και xειρότεροι. Στην τελική τον λένε και Κώστα, και όχι Σόϊμπλε, ούτε Ντάϊσενγκλουμ. Ιδιοτροπίες... Μεταφέρουμε καφέδες σε πλαστικά. Τα πλαστικά έχουν τρύπες από πάνω. Μια λακούβα, ένα σαμαράκι στην άδα Δράκου –έχει μπόλικα– αρκούν για τις σχετικές αναταράξεις. Ο καφές πόσο να αντέξει; Ανοίγει το κουτί όταν φτάνεις κι έχουν γίνει όλα τα χάλια. Ο Κώστας δεν θέλει να βάζουμε τα μεγάλα αυτοκόλλητα που υπάρχουν στη δουλειά και κλείνουν την τρύπα. Δεν τα θέλει γιατί είναι παλιά. Προτιμάει να βάζουμε κάτι πλαστικές τάπες, που είναι πιο σικ και καινούργιες. Αυτές όμως δεν κλείνουν τις τρύπες από τα πλαστικά –ο καφές πάλι κύνεται. Όταν βάζεις τα αυτοκόλλητα για να μη γίνεται ο καφές, ο Κώστα θυμώνει. Και πάει και τα κρύψει σε ένα ντουλάπι να μην τα βλέπουμε. Και λέει «πάμε πιο γρήγορα». Άλλα όταν πας πιο γρήγορα, π.χ. αν έχεις πετύχει ευνοϊκά φανάρια που λέμε, έχεις και πιο πολλές αναταράξεις στο παπί, οπότε πάλι κύνεται ο καφές. Anyway... Έχει κι αυτός τα άγχο του.

Ο Γιάννης που είναι ο πιο παλιός στη δουλειά, μένει Μετς και μιλάνε με τον Κώστα σαν φίλοι. Για κάτι σσβαρό, θα αποσυρθούνε στο πίσω δωματιά της κουζίνας. Ο Γιάννης είναι λίγο χίπης αλλά καλό άτομο. Έρχεται με μετρό στη δουλειά, δεν έχει σπουδάσει, είναι ο μόνιμης του δουλειά. Ο Γιάννης είναι αυτός που μας πληρώνει στο τέλος της πημέρας. Ο Γιάννης είναι που μεταφέρει παρατηρήσεις του Κώστα για το πώς πρέπει να γίνει η δουλειά αλλά επίσης ο Γιάννης, εφευρίσκει και δικούς του κανόνες – όχι πάντα πετυχημένους είναι ο αλήθεια. Έχει πλάκα ο Γιάννης όταν μιλάει με τον Κώστα για εμένα ή κάποιον άλλον ντελιβερά στο τηλέφωνο. Μιλάει χαμπλόφωνα και κοιτάει τριγύρω διερευνητικά. Θα μπορούσε άνετα να είναι ιθοποιός. Υιοθετεί κάτι τέτοιες στιγμές ένα πολύ πετυχημένο στυλ. Όπως, π.χ., όταν μιλάει για το μαγαζί και χρησιμοποιεί το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο, «τώρα πάμε καλά», «τώρα θα πρέπει να κάνουμε πιο πολλά». Φαίνεται να είναι άνθρωπος που χρειάζεται να στηρίζει και να στηρίζεται από μια οικογένεια, έστω και αν αυτή έχει τη μορφή ενός μαγαζιού. Και για αυτό είναι δοτικός, πράγμα που φαίνεται εξάλλου και από το ότι σκοτώνεται να σερβίρει τουρίστριες πελάτισσες, από τη Βόρεια Ευρώπη, όταν μπαίνουν στο μαγαζί. Βέβαια, παίρνει και κάτι παραπάνω από τους ντελιβεράδες... Άλλα τα αξίζει μάλλον. Πάνω του όλο το μαγαζί! Και φυσικά δεν είναι μόνο δουλειά όλη η φάση του. Όλο και κάποιο αστείο θα πετάξει ενώ δουλεύουμε, π.χ. για τον άλλο ντελιβερά, τον Τάσο, που μιλάει σπαστά, γιατί είναι από την Αλβανία, τη Ρουμανία... δεν θυμάται ο Γιάννης. Τέτοιος άνθρωπος είναι ο Γιάννης.

Ο Στέλιος και η Χριστίνα είναι οι κλασικοί πελάτες. Παίρνουν στάνταρ ώρες, γύρω στις 12, καφέ στο σπίτι. Ο Στέλιος μένει Άνω Πετράλωνα, στον τρίτο όροφο και ο πολυκατοικία δεν έχει ασανσέρ, είναι από αυτές τις παλιές. Όταν ανοίγει δε την πόρτα, μια ευωδιά μπάφου ξεμυτίζει από το σπίτι ίσαμε τον πρώτο όροφο. Η Χριστίνα μένει Κουκάκι, απέναντι από το Α.Τ., στον 6ο, αλλά είναι πιο κυριλέ. Και οι δυο τους είναι πολύ καλοί. Η δεύτερη, τελευταία φορά που έβρεχε, με ειδες μούσκεμα και χαμογέλασε στωικά, «ωχ μωρέ, δεν έπρεπε να σε φέρω ως εδώ», είπε. Και εκείνη πάντως, όπως και ο Στέλιος, ψάχνουν με αγωνία συνήθως κάποιο δεκάλεπτο πάνω τους για να δώσουν κάποιο τιπ, έστω κι αν δεν βρίσκουν πάντα. Και αυτό δείχνει τη μεγαλοψυχία τους. Είναι και η κρίση βέβαια... Η Χριστίνα έχει και ένα άλλο καλό, μπορεί να σε διορθώσει αν κάνεις κάποια μαλακία, έτσι ώστε να γίνεις καλύτερος στη δουλειά σου. Έτσι είχε γίνει μια φορά που της είχα δώσει πίσω δέκα λεπτά αντί για σαράντα που έπρεπε. Μια αλλόκοτη οικειότητα αναπτύσσεται με αυτά τα άτομα, μολονότι στον Στέλιο ειδικά δεν είναι ευδιάκριτα τα συναισθήματα, μιας και σου δίνει ορισμένες φορές την εντύπωση, μέσα από ξυνισμένη έκφραση που πάρνει, πως θα προτιμούσε ένα ρομπότ να του φέρνει τον καφέ του.

Επειδή όλοι αυτοί οι άνθρωποι – αφεντικό, συνάδελφος-προϊστάμενος και πελάτες– έχουν όσο και να πεις κάποιο κύρος, μ' αρέσει να τους αποδίω κα το κύρος που ας πούμε έχει η τρόικα στην ελληνική τηλεόραση. Τη δική μου τρόικα, βέβαια, δεν είναι και πολύ δύσκολο να την προσεγγίσεις για την ακρίβεια, είναι κάθε μέρα εκεί. Δεν είναι καινούργια συνθήκη, της κρίσης που λέμε. Είναι τόσο παλιό όσο είναι και η δουλειά η ίδια. Η δική μου τρόικα δεν έχει σωφέρ, ούτε μεταφέρεται με θωρακισμένες μερσεντές. Έχει σμαρτ κι κινείται και με τα πόδια. Δεν χρειάζεται να τη βρεις σε ξενοδοχεία να αποφασίζει με την ηγεσία του υπουργείου οικονομικών. Τις αποφάσεις της, τις έχει πάρει εδώ και καιρό. Τα σχέδιά της είναι απλά και τις συμπεριφορές της, τις έχει αναπτύξει με τον καιρό, μαθαίνοντας. Επειδή όλα τα παραπάνω είναι ταπεινά και πολλές φορές φαίνονται ασήμαντα, τα ελληνικά ΜΜΕ δεν της αφιερώνουν δελτία ειδήσεων. Οπότε, λέω, δεν θα έπρεπε να την ξεννάμε

a.

